

NICOLE BOYLE RØDTNES

ZOMBIE ZOO

4. ET RÅB OM HJÆLP

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

For en måned siden brød zombie-virussen ud. Den dag var jeg med min far på arbejde i zoo.

Lige siden har vi været fanget her.

Regeringen siger, at vi ikke må forlade zooen. At det er for farligt. Udenfor er der zombier.

De vil gøre alt for at æde os.

Og hvis du bliver bidt af en zombie, så bliver du selv til en zombie.

TRÆNING MED DYRENE

Af og til glemmer jeg helt, at der er zombier uden for zoen. Jeg kommer hurtigt tilbage til virkeligheden igen, men det er rart, så længe det varer. Sådan et øjeblik har jeg lige nu, mens jeg ser far træne med den store hun-elefant Nini.

”Kom så, Nini!” hepper Samir og Afia, der står ved siden af mig.

Far har fået Nini til at stå på to ben. Hun rækker sin snabel i vejret. Bag hende står Tui og Sia også på to ben.

De tre elefanter trutter i kor.

Vi klapper og hujer. Og det er næsten som at være i cirkus. Men hvis vi var i cirkus, ville mor også være her. Hun ville sidde ved min side og nyse, fordi hun var allergisk over for savsmuld.

Men mor er her ikke.

Jeg har ikke set hende, siden zombievirussen brød ud.

”Hvor er de bare gode,” siger Afia og aer Ninis snabel.

Nini ser på os med sine store, brune øjne.

”De er også lette at arbejde med,” siger far. Han klapper Nini på skulderen. Han kan få dem til at gå til højre og til venstre. Endda i cirkler. Han har trænet med dem i flere uger.

”Må vi prøve at ride på en af dem?” spørger Samir.

”Ja, det må I da godt,” siger far og griner.

”Ned,” siger han og får Nini til at sætte sig. Så hjælper han os op på ryggen af hende. Selv når vi sidder der alle tre, er der stadig masser af plads.

Jeg sidder forrest. Lige bag Ninis ører.

”Hold godt fast,” siger far.

Jeg lægger mine hænder mod den ru hud.

Når Nini går, gynger det helt vildt.

Oppe fra Ninis ryg har vi udsigt over hele zoen. Jeg har lyst til at få Nini til at storme gennem muren og ud i byen for at lede efter mor. Den dag zombie-virussen brød ud, var jeg med far på arbejde. Derfor endte vi begge her i zoen. Mors arbejde var i den anden ende af byen. Og vi har ikke set hende siden. Måske er hun død. Men det nægter jeg at tro.

”Stop,” siger far, og Nini standser.

”Ned,” siger han. Og hun sætter sig, så han kan hjælpe os ned. ”Nu må I også hellere få fodret dyrene,” siger far.

